

Med stöd af det anförda vågar jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen, i sammanhang med pröfningen af den af Kongl. Maj:t föreslagna löneregleringen för Statistiska tabellkommissionen och utöfver det belopp, som med anledning af Kongl. Maj:ts proposition kan ifrågakomma, för bearbetande af en löne- och pensionsstatistik beviljar och ställer till Kongl. Maj:ts förfogande ett årligt belopp af 1,000 kronor.

Stockholm den 27 Januari 1879.

Ola Andersson,

Riksdagsman för Bera härad af Malmöhus län.

N:o 95.

Af Herr **Ola Andersson**: *Angående nedsättning i tredje hufvudtitelns anslag.*

Uti Kongl. Maj:ts proposition om statsverkets tillstånd och behof till denna Riksdag finnas uti redogörelsen för tredje hufvudtiteln, i likhet med hvad som förut egt rum, upptagna några utgiftsposter, att utgå dels från kabinetts- och dels från konsulskassan, som erhållit benämningen expektanslöner. Till ett belopp af 22,000 kronor skulle dessa expektanslöner utbetalas till följande personer, nemligen till:

Förre Envoyéen i Köpenhamn, Grefve H. L. H. Hamilton, som, född 1814, utnämndes 1871, samt försattes i disponibilitet 1864;

Förre Envoyéen i Konstantinopel, Friherre C. Fr. H. Palmstierna, som, född 1823, utnämndes 1865 samt försattes i disponibilitet 1868;

Förre Ministerresidenten i Brüssel C. A. von Mansbach, som, född 1820, utnämndes 1859 samt försattes i disponibilitet 1868;

Förre Ministerresidenten i Haag, Friherre L. Wrede, som, född 1816, utnämndes 1865 samt försattes i disponibilitet 1869;

Förre Chargé d'affaires i Rio Janeiro G. O. Hyltén-Cavallius, som, född 1818, utnämndes 1860, samt försattes i disponibilitet 1864; och Förre t. f. Konsuln i Calais J. Clausén, som erhöll sitt förordnande 1870 samt försattes i disponibilitet 1876.

Såsom dessa siffror visa, hafva Ministerresidenten von Mansbach i 9 år, t. f. Konsuln J. Clausén i 6 år, men de öfrige endast i 3 eller 4 år innehaft sina respektive befattningar. Likaså synes det att de alla, med undantag af t. f. Konsuln Clausén, uppburit sina så kallade expektanslöner under 10—15 år. Denna jämförelse är, såsom mig synes, i och för sig tillräckligt talande och torde ådagalägga att det af de ifrågavarande personerna i statens tjänst utförda arbetet redan bör kunna anses till fullo betaldt. Hvad som emellertid förefaller mig mest oegentligt är den omständigheten, att de uppburit och fortfarande uppbära dessa sina inkomster under benämningen *expektanslöner*. Ty såsom sådana kunna de uppenbarligen icke betraktas. Såväl dessa personers höga ålder, som ock den långa tid, under hvilken de i allmänhet varit försatte i disponibilitet, utan att Regeringen för dem kunnat finna någon lämplig användning, har tillräckligt öfvertygat mig derom, att de icke vidare komma att inom Utrikes-departementet eller i utrikesbeskickningen erhålla tjänstgöring. Härtill kommer att de, med afseende på annan verksamhet, helt säkert icke skulle mottaga ett dylikt uppdrag, äfven om något sådant blefve dem erbjudet.

På dessa skäl synes mig att de utgiftsposter, som här åsyftas, icke vidare böra utbetalas, åtminstone icke i form af expektanslöner. Jag vill nemligen icke helt och hållet nu bestrida att omständigheter måhända kunna förefinnas, hvilka kanske göra det till en pligt att låta någon del af dessa poster utgå såsom *pensioner*, ehuru tjänstgöringen synes mig härför allt för kort.

Jag är emellertid öfvertygad att Regeringen, om så skulle vara förhållandet, icke lär underlåta att härom göra framställning. Härtill kommer att, såvidt af de senaste statsrevisorernes berättelser kan slutas, ej obetydliga besparingar äro på denna hufvudtitel befintliga.

Ehuru, såvidt jag känner, i våra grundlagar icke finnes något stadgande, som inskränker svenska Riksdagens rätt att i en fråga, som denna, fatta sitt beslut; ehuru jag således icke erkänner en sådan inskränkning, torde det dock, med hänsyn till föreningen med vårt broderfolk, måhända vara lämpligt och tillbörligt, att *under förutsättning att norska Stortinget fattar ett härmed öfverensstämmande beslut*, svenska Riksdagen beslutar hvad jag härmed dristar föreslå,

att anslaget från Sverige till tredje hufvudtiteln nedsättes med det belopp, som kommer på Sveriges del af de å ka-

binetts- och konsulskassorna upptagna 22,000 kronor till expektanslöner.

Stockholm den 28 Januari 1879.

Ola Andersson,

Riksdagsman för Bara Härad af Malmöhus län.

N:o 96.

Af Herr **Olof Andersson**: *Angående inställande under nästa år af indelta arméns och andra klassens beväringmanskaps vapenöfningar.*

I en tid, då alla folkklasser lida under trycket af den dåliga ekonomiska ställningen, såväl jordbrukaren och frambringaren af råvaror, som yrkes- och industriidkaren samt handelsmannen, och då äfven en större statsbrist synes hota icke allenast för det år, nästa statsreglering omfattar, utan äfven för de föregående, för hvilka statsreglering redan är uppgjord, är det representantens skyldighet att tillse, hvilka besparingar, som kunna göras, och föreslå de nedsättningar i budgeten, som kunna ske utan fara för det allmänna eller enskilda bästa.

Naturligt är, att blicken härvid i främsta rummet faller på de militära anslagen, hvilka upptaga så stor del af budgeten. Och då Sverige befinner sig i fredligt förhållande till alla andra makter och äfven de, från hvilka faran möjligtvis skulle kunna hota, dels äro så uttröttade genom föregående krigiska ansträngningar, dels så sysselsatta med inre missförhållanden, att de i den närmaste framtiden kunna anses oskadliga, synes nämnda anslag vara de, som med minsta olägenhet kunna undvaras. Särdeles torde detta vara fallet med öfningsanslagen, då inställandet af ett års öfningar både för indelta stammen och beväringen icke i någon märkbar mån bör kunna minska arméns brukbarhet.

Jag har därför föreställt mig att under nästa år öfningarne för